

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

JUDr. M. G., nar. X.
bytem X
zast. JUDr. PhDr. Stanislavem Balíkem,
advokátem se sídlem Kolínská 13, Praha 3

proti
žalované

Česká advokátní komora
se sídlem v Praze 1, Národní 16

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2024, č. j. P 12/2024-0013,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s provopisem potvrzuje J. V.

I. Základ sporu

1. Rozhodnutím ze dne 16. 4. 2024, č. j. P 12/2024-0013 (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodla žalovaná (dále též „ČAK“) tak, že žalobci, advokátovi zapsanému v seznamu advokátů vedeném Českou advokátní komorou pod ev. č. X, se podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii pozastavuje výkon advokacie.
2. Důvodem je skutečnost, že usnesením Policie ČR o zahájení trestního stíhání ze dne 26. 2. 2024, č.j. NCOZ-671-63/TČ-2023-412201-H, bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku, kterého se podle skutkové věty měl dopustit dne 19. 5. 2021, kdy si z pozice člena kontrolní rady ČAK v rámci kontroly advokáta Mgr. V. D. P. si řekl o 400.000,- Kč, které dne 26. 5. 2021 přijal.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce svou žalobou předně namítl, že ČAK nesprávně aplikovala ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění (dále jen „zákon o advokacii“). Citované ustanovení předpokládá pro možnost pozastavení výkonu advokacie splnění tří podmínek, a to zahájení trestního stíhání, existenci skutečností nasvědčujících tomu, že byl trestný čin, pro nějž bylo zahájeno trestní stíhání, spáchán a ohrožení důvěry v další řádný výkon advokacie. Poslední dvě shora uvedené podmínky naplněny nebyly, a to zejména existence skutečností, nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, jelikož skutek se nestal.
4. Napadené rozhodnutí vychází ze závěru, že „*shledal zahájení trestního stíhání JUDr. G. zákonným i státní zástupce*“, aniž by byly zohledněny důvodné pochybnosti, zda se skutek stal, které napadené rozhodnutí přehlíží. Skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin ve smyslu ustanovení § 9 odst. 2, písm. a) zákona o advokacii, jsou obdobou odůvodněných skutečností dle § 160 odst. 1 tr. řádu.
5. V řízení o pozastavení výkonu advokacie rozhodovalo představenstvo ČAK dne 16. 4. 2024, kdy byla věc projednávána v rámci tohoto řízení v krátkém časovém sledu podruhé. Žalobce nebyl do 16. 4. 2024 v rámci přípravného trestního řízení vyslechnut, což se stalo až následující den, tj. 17. 4. 2024. Ke dni 16. 4. 2024 nebyly provedeny ani výslechy svědků, které proběhly až ve dnech 25. 6. 2024 (I. K.), 24. 4. 2024 (D. H. T.), 25. 4. 2024 (Mgr. M. V.), 22. 5. 2024 (D. D. P.). Představenstvo ČAK naopak mělo k dispozici žalobcovo vyjádření ze dne 7. 3. 2024 a prohlášení I. K. z 5. 3. 2024, z nichž již *prima vista* skutečnosti, jež má na mysli ustanovení § 9 odst. 2, písm. a) zákona o advokacii, nevyplývají. Rozhodnutí ČAK tak bylo učiněno předčasně a ve světle důkazů, provedených následně v přípravném řízení, jako rozhodnutí učiněné přinejmenším na základě absence aplikace zásady *in dubio pro reo*. Poté, kdy byly zmíněné výslechy provedeny, chybí jakýkoliv přímý důkaz a řetězec nepřímých důkazů se evidentně neuzavírá.
6. ČAK tak postupovala v rozporu mimo jiné s nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 5. 2023, sp. zn. II. ÚS 3044/22, a ze dne 5. 1. 2021, sp. zn. III. ÚS 928/20, ve kterých Ústavní soud připomněl, že podstatou principu *in dubio pro reo* je, že přetrvávají-li po provedeném dokazování důvodné pochybnosti o existenci relevantních skutkových okolností (např. o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

skutku, osobě pachatele nebo zavinění), jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, orgány činné v trestním řízení jsou povinny rozhodnout ve prospěch obviněného.

7. Evropský soud pro lidská práva dovedl, že princip presumpce neviny a z něho plynoucí zásada *in dubio pro reo* vyžadují, aby soudci (orgány činné v trestním řízení a členové představenstva ČAK) „nevycházeli z předem pojatého přesvědčení, že obžalovaný spáchal čin, který je mu kladen za vinu, aby důkazní břemeno spočívalo na obžalobě a aby případné pochybnosti byly využity ve prospěch obžalovaného“. (rozsudek ESLP ve věci Lavents proti Litvě ze dne 28. 11. 2002 č. 58442/00, ve věci Melich a Beck proti České republice ze dne 24. 7. 2008 č. 35450/04).
8. Napadené rozhodnutí v naznačených intencích porušení čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dospělo k předjímovému závěru, že „*má však za to, že doznání Mgr. D., spolu s výše zmíněnými doklady, že si mezi dvěma schůzkami v kanceláři JUDr. G. opatřil celkem 355.000 Kč, s vyšším stupněm pravděpodobnosti vyžadovaným judikaturou nasvědčuje tomu, že se stíhaný trestný čin stal*“.
9. Nelze přitom přehlédnout, že obvinění vychází pouze z finančních transakcí Mgr. D. v období mezi 19. 5 a 26. 5. 2021, jež sám předložil, aniž by byly např. v rámci prověřování sledovány další pohyby na účtech Mgr. D. v širším časovém období, např. mezi 1. 1. – 31. 8. 2021, zejména proto, že Mgr. D. podniká i v oboru prodeje obuvi, měl minimálně 5 účtů u peněžních ústavů a některé opakované výběry z totožného účtu ve sledovaném období byly opakované, ač na účtu bylo k dispozici pravděpodobně již před 19. 5. 2021 více finančních prostředků. Podmínka existence skutečností nasvědčujících tomu, že byl trestný čin, pro něj bylo zahájeno trestní stíhání, spáchán, tak nebyla naplněna.
10. Žalobce navrhl jako důkaz provést protokoly o výsleších žalobce dne 17. 4. 2024 a svědků ze dne 25. 6. 2024 (I. K.), 24. 4. 2024 (D. H. T.), 25. 4. 2024 (Mgr. M. V.), 22. 5. 2024 (D. D. P.).
11. Žalobce dále uvedl, že byl zapsán do seznamu advokátů v roce 1994. V kontrolní radě působil od 5. sněmu ČAK, konaného v roce 2009, následně byl zvolen na 6. sněmu ČAK konaném v roce 2013 a na 7. sněmu ČAK konaném v roce 2017.
12. Žalobci byl již jednou pozastaven výkon advokacie, a to v roce 2015 v souvislosti výkonem vazby na základě nezákonného rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 4. 6. 2015, č. j. 43 Nt 42/2015-28, za což mu byla posléze nahrazena škoda na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ve věci sp. zn. 22 C 156/2016. V témže roce bylo zahájeno trestní stíhání žalobce ve věci, jež je v současné chvíli před Městským soudem v Praze vedena pod sp. zn. 41T 1/2018, dne 18. 3. 2024 byl vyhlášen rozsudek, který doposud nebyl písemně vyhotoven. Zbývá jen dodat, že poté, kdy žalobce byl v této druhé věci propuštěn z vazby, proběhlo před představenstvem ČAK řízení o pozastavení výkonu advokacie, které skončilo rozhodnutím, že výkon advokacie se žalobci nepozastavuje. Nelze přehlédnout, že toto trestní stíhání trvá devět let a je o něm referováno i v médiích. Jako důkaz navrhl žalobce Oznámení o provedeném záznamu, Rozhodnutím v řízení o pozastavení výkonu advokacie v roce 2015, spisem OS pro Prahu 2, sp. zn. 22 C 156/2016.
13. Žalobce dále namítl, že rozhodnutí o pozastavení výkonu advokacie by mělo být co do důvodů přezkoumatelné, což se v případě napadeného rozhodnutí nestalo. Napadené rozhodnutí vychází pouze z obecných úvah o tom, co by mohlo narušit důvěru,

nespecifikuje však, v čem konkrétně byla či mohla by být narušena důvěra ve vztahu k žalobci.

14. Ze strany klientů k narušení důvěry v žalobce nedošlo, a to přesto, že je od roku 2015 po pětinu délky svého života a jednu třetinu advokátského života trestně stíhán a že byl po třicet dnů ve výkonu nezákonné vazby. O tom, že vazba byla nezákonná, rozhodl Městský soud v Praze. Skutek, který je mu kladen za vinu, se měl údajně stát pětatřicet měsíců před vydáním napadeného rozhodnutí, přičemž po tuto dobu od května 2021 do vydání rozhodnutí nebyla na žalobce podána ze strany jeho klientů či kohokoliv jiného stížnost, natož pak stížnost důvodná. Žalobce nebyl po dobu výkonu advokacie kárně stíhán či uznán vinným z kárného provinění.
15. Důvěra advokátního stavu, respektive Komory, v žalobce vyplývá například z toho, že za běhu trestního stíhání zahájeného v roce 2015 podpořilo v roce 2017 kandidaturu žalobce do kontrolní rady 129 advokátek a advokátů. Žalobce působil v kontrolní radě patnáctým rokem, kontrol advokátních úschov jako pověřený člen kontrolní rady provedl více než 60. Za celou dobu nevznikly žádné pochybnosti o tom, že by svoji funkci neplnil čestně a neúplatně.
16. Usnesení Policie České republiky vychází z neznalosti průběhu kontrol, přejímajíc možná i neznalost této procedury ze strany Mgr. D. Rozhodnutí kontrolní rady je rozhodnutím kolektivním a tak by každému advokátovi, který složil advokátní zkoušky mělo být jasné, že není možné, aby – řečeno slovy skutkové věty – žalobce „*podnět mohl vyřídit pro Mgr. V. D. P. příznivě*“, a to i za údajné spoluúčasti dalších tří neidentifikovaných osob. Ani orgány činné v trestním řízení, ani představenstvo ČAK se nezabývaly tím, zda předmětná úschova proběhla v souladu se zákonem a stavovskými předpisy a tedy zda se Mgr. D. měl vůbec čeho obávat. Výsledek kontroly přitom ani nebyl věcně přezkoumán, zda odpovídal právním a stavovským předpisům.
17. O příjmech žalobce z advokacie si lze učinit jistou představu i z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2022, č. j. 30 Cdo 2358/2021-594, jakož i ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 22 C 156/2016, jehož je uvedený rozsudek součástí. Evidentně zde nebyl ani důvod k tomu, aby žalobce získával finanční prostředky formou úplatku.
18. Pokud jde o důvěru veřejnosti ve vztahu k žalobci, tato zásadně nemohla utrpět, ostatně i z internetového přehledu *X* (dostupné z: [X](#)) je zřejmé, že věc byla předmětem mediální pozornosti pouze ve dnech 17. – 18. 4. 2024 na České justici a iHNED, tedy důvěra informacemi o skutku, který se nestal, nemohla být narušena, i kdyby se snad hypoteticky skutek stal. Nebyla tak naplněna sentence *fama crescit eundo*, přičemž nutno zdůraznit, že obě zprávy (srov. *X*), byly publikovány až po vydání napadeného rozhodnutí, a tedy nemohly představenstvu ČAK sloužit jako důkaz ohrožení důvěry. Lze tedy shrnout, že podmínka ohrožení důvěry nebyla naplněna, případně nebyla v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněna. Jako důkaz navrhl žalobce Kandidaturu na volby, podpisovou listinu.
19. Pozastavení výkonu advokacie je zásahem do práva na podnikání (čl. 26 Listiny), jakož i do práva garantovaného čl. 11 Listiny. V případě, že by nezákonné pozastavení výkonu advokacie způsobilo žalobci škodu, nelze se této úspěšně domáhat dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), neb stavovská samospráva není stát.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

20. Za dané situace je z tohoto zorného úhlu zásah do žalobcových práv pozastavením výkonu advokacie daleko intenzivnější než v případě nezákonného rozhodnutí o vzetí do vazby, jehož následkem bylo i pozastavení výkonu advokacie.
21. Žalobce je stíhán za přečin, nabízela by se tedy teoreticky i možnost podmíněného zastavení trestního stíhání dle § 307 tr. řádu, kterou však žalobce záměrně nevolí proto, aby dosáhl zastavení trestního stíhání, případně pravomocného zprošťujícího rozsudku. Napadeným rozhodnutím je tak nepřímě sankcionován za to, že se hodlá domoci rozhodnutí vydaného při zachování svých práv garantovaných čl. 36 Listiny.
22. Žalobce dále uvedl, že pozastavením výkonu advokacie vzniká škoda ve výši přinejmenším 60.000,- Kč měsíčně, v době podání žaloby již ve výši cca 180.000,- Kč, přičemž lze předpokládat, že bude i nadále narůstat. Nelze přehlédnout i újmu, kterou přinese pozastavení výkonu advokacie členům týmu žalobcovy advokátní kanceláře, což jsou závažné důvody pro přednostní projednání věci a rozhodnutí.
23. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Dále uvedla, že zásada *in dubio pro reo* má místo až při hodnocení důkazů v rozsudku, nikoliv v průběhu trestního řízení. Všechny nálezy Ústavního soudu, které žalobce cituje nebo na ně odkazuje, se vztahují k rozsudkům, nikoli k usnesení o zahájení trestního stíhání. Pro danou věc tedy nejsou případné.
24. Naopak lze odkázat na nálezy III. ÚS 554/03, v němž Ústavní soud mj. uvedl: „*V této fázi trestního řízení k zahájení trestního stíhání postačí vyšší stupeň pravděpodobnosti nasvědčující tomu, že obviněný spáchal skutek tomu odpovídajícím způsobem popsany ve skutkové větě usnesení o zahájení trestního stíhání a z tohoto vymezení lze též vyvodit požadovanou úroveň obsahové preciznosti jednotlivých náležitostí napadeného rozhodnutí, neboť trestná činnost nemusí (a ani nemůže) být v tomto stadiu prokázána a posléze ve skutkové větě popsána natolik spolehlivě v míře, jako je tomu např. u podané obžaloby.*“
25. Rozhoduje-li tedy představenstvo žalované o pozastavení výkonu advokacie z důvodu zahájeného trestního stíhání advokáta, nemusí být jeho vina prokázána. Postačuje vyšší stupeň pravděpodobnosti, že se stíhaný skutek stal, který je dán tím, že pro něj bylo zahájeno trestní stíhání.
26. Žalobce v části II. žaloby mylně rozděluje jednu podmínku pro pozastavení výkonu advokacie na dvě. Žalovaná totiž nemůže posuzovat, zda je prokázána existence skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, pro který bylo zahájeno trestní stíhání.
27. Jak uvedl například Nejvyšší správní soud již v rozsudku č. j. 4 As 41/2003-72 anebo v poslední době Městský soud v Praze v rozsudku č.j. 9 Ad 1/2024-32, *žalovaná ani soudy ve správním soudnictví nejsou oprávněny posuzovat kvalitu, případně důvodnost vzneseného obvinění, ale jsou povinny vycházet z toho, že bylo zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin.*
28. Výsledky žalobce a čtyř svědků provedené v trestním řízení po vydání napadeného rozhodnutí nemají pro jeho přezkum žádný význam. Rovněž tak se žalovaná nemohla v napadeném rozhodnutí zabývat tvrzeními o dalším oboru podnikání Mgr. D. a pohybech na jeho pěti účtech u peněžních ústavů, která se nově objevují až v žalobě. Žalovaná tedy pouze posuzuje, zda skutečnosti nasvědčující, že advokát spáchal trestný čin, ohrožují důvěru v jeho další řádný výkon advokacie.
29. Žalovaná v napadeném rozhodnutí nejen obecně, ale též konkrétně ve vztahu k žalobci zdůvodnila, proč jednání, pro něž je stíhán, ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. Podle

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zákonu postačuje, že je důvěra v řádný výkon advokacie ohrožena. Nemusí být tedy prokázáno, že někdo důvěru k žalobcově výkonu advokacie v důsledku jeho trestního stíhání ztratil. Podstatné je, zda taková situace hrozí, což dle názoru žalované vyjádřeného v napadeném rozhodnutí platí.

30. Pro řízení, jež skončilo napadeným rozhodnutím, není podstatné, zda úschova provedená Mgr. Do proběhla v souladu se zákonem a stavovskými předpisy, jak se zřejmě domnívá žalobce. Pro danou věc je rovněž nerozhodné, zda klienti žalobce k němu ztratili či neztratili důvěru v důsledku jeho trestního stíhání vedeného od roku 2015, neboť onen skutek je diametrálně odlišný od skutku, který byl důvodem k vydání napadeného rozhodnutí. Totéž platí pro zmínku, že v souvislosti s trestním stíháním žalobce zahájeným v roce 2015 mu představenstvo žalované výkon advokacie nepozastavilo.
31. Žalovaná potvrzuje údaje v části IV. žaloby o zápisu žalobce do seznamu advokátů a o jeho opakovaném zvolení do kontrolní rady. Všechny tyto tři volby na sněmu žalované však proběhly před jednáním, jehož se měl žalobce dle usnesení o zahájení trestního stíhání dopustit jako člen kontrolní rady žalované. To, že kandidaturu žalobce do kontrolní rady žalované v roce 2017 podpořilo 129 advokátek a advokátů, pak nevylučuje, že skutečnosti nasvědčující tomu, že se žalobce v roce 2021 při výkonu funkce člena kontrolní rady dopustil trestného činu, v současné době ohrožují důvěru v další řádný výkon advokacie žalobcem.
32. Advokát, jemuž byl výkon advokacie pozastaven, má znemožněn pouze výkon advokacie. Může tedy vykonávat jakékoliv jiné neregulované povolání, včetně právnických profesí. Napadené rozhodnutí sice žalobce profesně omezuje, není však překážkou pro jinou výdělečnou činnost, kterou by žalobce mohl dosahovat příjmů.
33. Žalobce v reakci na výzvu soudu k doložení jeho žádosti o odročení jednání uvedl, že důvodem, proč trvá na své účasti, je jeho účastnická výpověď, kterou hodlá k důkazu navrhnout, v níž by se vyjádřil k dosavadnímu průběhu trestního řízení a k průtahům, jímž je toto trestní řízení provázeno, ke svým majetkovým poměrům a propadu příjmů po dobu pozastavení výkonu advokacie a v neposlední řadě k reakci dosavadní klientely na pozastavení výkonu advokacie, a to v souvislosti s testem proporcionality, kdy na straně jedné stojí veřejný zájem na ochranu nezávislosti advokáta a dobré pověsti advokátního stavu a jeho stavovské samosprávy, na straně druhé pak žalobcova práva garantovaná čl. 11 a čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

III.

Posouzení žaloby

34. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
35. Soud ve věci nařídil dne 24. 1. 2024 jednání na den 12. 2. 2024. Při jednání setrvali účastníci na svých postojích.
36. Žalobce sice navrhl podáním ze dne 30. 1. 2025 odročení jednání, a to z důvodu, že je na 12. 2. 2024 dlouhodobě objednan na celodenní vyšetření v IKEMu, tuto skutečnost však ani na výzvu soudu nikterak nedoložil. Soud má za to, že bylo zcela jisté v silách žalobce vyšetření

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

svého zdravotního stavu v tento den prokázat, a to např. vyžádáním si telefonicky od lékařského personálu potvrzení i zjednodušeně jednou větou zaslanou mu e-mailem. Žalobce však místo toho odkázal soud na to, aby soud sám se snažil zjistit, na jakém oddělení je žalobce na tento den na nějaké vyšetření objednan. Soud má jednak za to, že žalobce takto nezákonně přenáší na soud svou vlastní povinnost, jednak si žalobce i jeho právní zástupce jako advokáti museli být vědomi toho, že by soud takovou informaci od zdravotního personálu IKEMu s ohledem na povinnost zachovávat lékařské tajemství neobdržel.

37. Soud může dle ust. § 50 s.ř.s. z důležitých důvodů jednání odročit. Žádost o odročení jednání musí být dle ust. § 101 odst. 3 o.s.ř., které je aplikovatelné dle ust. § 64 s.ř.s. i na soudní řízení správní, nejen včasná, ale i důvodná. Obdobně uvádí i komentář Soudní řád správní, Wolters Kluwer, Praha 2019, k ust. § 50 s.ř.s.
38. Soud nepovažoval žádost žalobce za důvodnou, jelikož žalobce nikterak důvod žádosti nedoložil, ačkoliv to bylo v jeho silách, ani soudu nesdělil, co mu v tom bránilo. Soud tak měl za to, že byly splněny zákonné podmínky věc projednat a rozhodnout v nepřítomnosti žalobce, o to víc, že byl ve věci zastoupen svým advokátem, který se k jednání dostavil.
39. Žaloba není důvodná.
40. Mezi stranami nebylo sporu o tom, že usnesením Policie ČR o zahájení trestního stíhání ze dne 26. 2. 2024, č.j. NCOZ-671-63/TČ-2023-412201-H, bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku, kterého se podle skutkové věty měl dopustit ve dnech 19. – 26. 5. 2021 v souvislosti s výkonem jeho funkce člena kontrolního orgánu žalované.
41. Městský soud v Praze má za to, že ve věci byl žalovanou dostatečně zjištěn skutkový stav věci, a proto neprovedl žádný z důkazů v žalobě navrhovaných včetně účastnické výpovědi žalobce, jelikož považoval tyto důkazy za nadbytečné a v rozporu se zásadou ekonomie soudního řízení. I kdyby se žalobci podařilo prokázat skutečnosti, které měly tyto důkazy dle jeho tvrzení doložit, soud je nepovažoval, jak bude uvedeno níže, za důležité pro rozhodnutí věci.
42. Podle ust. § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, ***Komora může pozastavit advokátovi výkon advokacie, byla-li na něho v trestním řízení podána obžaloba, návrh na schválení dohody o vině a trestu nebo návrh na potrestání pro úmyslný trestný čin, anebo bylo-li proti němu pro takový trestný čin zahájeno trestní stíhání a skutečnosti nasvědčující tomu, že byl takový trestný čin spáchán, ohrožují důvěru v další řádný výkon advokacie tímto advokátem; výkon advokacie může být z těchto důvodů pozastaven nejdéle do dne, kdy nabude právní moci rozhodnutí, kterým se trestní řízení končí.***
43. Městský soud především poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 4 As 41/2003-72, dle kterého „žalovaná ani soudy ve správním soudnictví nejsou oprávněny posuzovat kvalitu, případně důvodnost vzneseného obvinění, ale jsou povinny vycházet z toho, že bylo zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestní čin“.
44. Soud má za to, že i když se tento závěr týká § 9 odst. 2 písm. a) v jiném znění, lze jej aplikovat i na tuto věc. K obdobnému závěru dospěl i zdejší soud v rozsudku ze dne 20. 6. 2024, č.j. 9 Ad 1/2024- 32.

V tomto rozsudku NSS dále uvedl: „Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že vycházela-li žalovaná ze správně a úplně zjištěného skutkového stavu věci, jímž je v tomto případě pouze zjištění, že proti žalobci bylo zahájeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin, pak její rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

o tom, že pozastavuje žalobci výkon funkce advokacie, nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, a nelze ani dovodit, že by nebylo logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění. Nebylo zjištěno ani to, že by žalovaná svého uvážení v případě žalobce zneužila, ostatně tuto skutečnost žalobce ani netvrdil. Rozhodla-li tedy žalovaná Česká advokátní komora, poté, co zjistila, že proti žalobci je vedeno trestní řízení pro úmyslný trestný čin tak, že mu pozastavuje výkon funkce advokáta, rozhodla na základě zákonem povolené úvahy, která nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem, daných ustanovením § 9 odst. 2 písm. a) zákona o advokacii.“

45. Soud dále uvádí, že nálezy Ústavního soudu (ze dne 2. 5. 2023, sp. zn. II. ÚS 3044/22, ze dne 5. 1. 2021, sp. zn. III. ÚS 928/20) i rozsudky Evropského soudu pro lidská práva, jichž se žalobce dovolává, se týkají trestního řízení, a nikoliv řízení žalované, proto je na věc také nelze aplikovat.

Žalovaná ve svém rozhodnutí mimo jiné uvedla: „Představenstvo tímto rozhodnutím nepředjímá výsledek trestního řízení. Má však za to, že doznání Mgr. D., spolu s výše zmíněnými doklady, že si mezi dvěma schůzkami v kanceláři JUDr. G. opatřil celkem 355.000 Kč, s vyšším stupněm pravděpodobnosti vyžadovaným judikaturou nasvědčuje tomu, že se stíhaný trestný čin stal. Představenstvo přitom vzalo v úvahu fakt, že Mgr. D. si tímto doznáním zároveň způsobil své trestní stíhání, přičemž nebyl zjištěn žádný motiv, který by ho vedl k nepravdivému doznání.“

46. Soud tak má za to, že úkolem žalované vůbec nebylo posuzovat kvalitu ani důvodnost vzneseného obvinění, resp. stupeň pravděpodobnosti, že se skutek stal, ale měla pouze vyjít z toho, že bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro úmyslný trestný čin. Pokud však, jak citováno v odstavci shora, takto učinila, nepovažuje to soud za vadu, která by vedla k nezákonnosti rozhodnutí žalované - o to víc, že tak žalovaná reagovala na vyjádření žalobce v průběhu řízení,
47. Druhou podmínkou tak dle soudu není posouzení, nakořik existují *skutečnosti nasvědčující* tomu, že byl takový trestný čin spáchán, ale pouze posouzení, nakořik tyto *skutečnosti ohrožují důvěru v další řádný výkon advokacie tímto advokátem*. Jakkoliv lze chápat, že žalobce s obviněním vůči své osobě nesouhlasí a vznáší vůči němu námitky, nic z toho nemůže nijak zpochybnit skutečnost, že je stíhán jako obviněný pro úmyslný trestný čin. Své výhrady vůči trestnímu stíhání může žalobce uplatnit v rámci trestního řízení, nikoliv však v řízení před soudem rozhodujícím o žalobě podle soudního řádu správního.
48. Žalovaná tak neměla posuzovat otázkou existence či neexistence *skutečností nasvědčujících* tomu, že byl takový trestný čin spáchán, ale jen a pouze otázkou nakořik tyto *skutečnosti ohrožují důvěru v další řádný výkon advokacie tímto advokátem*.

K této otázce se pak žalovaná vyjádřila v odstavcích, ve kterých uvedla: „Zákon nestanoví, o čí důvěru se má jednat. V úvahu připadá důvěra vlastních klientů, důvěra Komory, která vykonává veřejnou správu na úseku advokacie (§ 40 odst. 3 zákona o advokacii) a konečně obecná důvěra společnosti, tj. všech potenciálních klientů konkrétního advokáta.

Jednání, za které je trestně stíhán, se JUDr. G. neměl dopustit při výkonu advokacie. Pokud však advokát jako člen Kontrolní rady ČAK při provádění kontroly požádá o úplatek, navíc se zdůvodněním, že za jeho poskytnutí výsledek kontroly vyřeší, ohrožuje to důvěru, že ve své vlastní praxi bude advokacii vykonávat řádně, tedy jednat čestně a svědomitě, důsledně dodržovat právní a stavovské předpisy a řídit se pouze těmi pokyny klientů, které nebudou s těmito předpisy v rozporu (§ 16 zákona o advokacii).

Na advokáty jsou kladeny vyšší právní a etické nároky nejen v rámci jejich profese (§ 17 zákona o advokacii a článek 4 Pravidel profesionální etiky advokátů). Ten, kdo se obrací na advokáta se žádostí o poskytnutí právní služby, důvodně očekává, že tento advokát dodržuje povinnosti uložené mu zákonem a stanovovskými předpisy, že bude při poskytování právní služby jednat čestně, svědomitě a poctivě a že tedy právní služba bude poskytnuta řádně.

Pokud advokát tato očekávání nesplňuje, ohrožuje zejména v závažnějších případech důvěru v řádný výkon advokacie. Taková situace obvykle nastává, když se advokát dopustí trestného činu v souvislosti s výkonem advokacie, zvláště, když byly zároveň poškozeny zájmy klientů nebo jiných osob. Totéž však platí v případě, kdy se advokát dopustí trestného činu při výkonu funkce v orgánu Komory, který vykonává veřejnou správu na úseku advokacie, v daném případě kontrolu plnění povinností stanovených AML zákonem.“

49. Soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, resp. namítaného nedostatečného odůvodnění této části rozhodnutí, neboť její důvodnost by mohla vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí bez dalšího.
50. Podle ustálené judikatury správních soudů a Ústavního soudu je rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srovnej rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 – 63), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (srovnej rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Aby rozhodnutí nebylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů postačuje, aby námitky byly vypořádány i implicitně (srovnej rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 – 64). V uvedené věci je zřejmé, že se žalovaný a správní orgán prvního stupně ve svých rozhodnutích zabývali podstatou námitek žalobce a vysvětlili, proč je nepovažovali za důvodné. Nebylo přitom nutné, aby se vypořádali s každou dílčí jednotlivou námitkou, když proti námitkám žalobce postavili právní názor, v jehož konkurenci námitky žalobce nemohly obstát (srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 – 43, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 – 38).
51. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) lze připomenout jeho rozsudek ze dne 17. 8. 2023, č. j. 1 Afs 66/2023–79 bod 23, z něhož se podává, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazena těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, tedy nesrozumitelností či nedostatkem důvodů, kvůli kterým skutečně lze rozhodnutí věcně přezkoumat (např. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012–45). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů pak musí být „vykládán ve svém skutečném smyslu, to je jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvod, pro které bylo vydáno „(Usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006–74, číslo 1566/2008 Sb. NSS). Správní orgán nemusí výslovně reagovat na každou dílčí námitku v rovině věcného posouzení může vystavit vlastní argumentaci, v jejíž konkurenci pak námitky účastníků neobstojí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů má proto místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat.

52. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je dle soudu zřejmé, že žalovaná těmto požadavkům dostála. Soud proto ani těmto konkrétním tvrzením žalobce o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí nemohl přisvědčit.
53. Žalovaná vysvětlila, že i pokud se advokát dopustí uvedeného jednání sice nikoliv v souvislosti s výkonem advokacie, ale v souvislosti s výkonem funkce člena kontrolního orgánu žalované, takový skutek ohrožuje důvěru v další řádný výkon advokacie tímto advokátem.
54. Soud v tomto ohledu upozorňuje, že odst. 2 ustanovení § 9 na rozdíl od odst. 1, ve kterém jsou uvedeny důvody, pro které žalovaná pozastaví výkon advokacie bez dalšího, obsahuje slovo „může“, což implikuje správní úvahu. Dle shora citovaného rozsudku NSS ze dne 20. 6. 2024, č.j. 9 Ad 1/2024- 32, vyplývá, že rozhodnutí dle tohoto ustanovení musí zahrnovat správní uvážení žalované. Dle již konstantní judikatury NSS soudy přezkouvávají úvahu správního orgánu jen omezeně. Tento přezkum v sobě zahrnuje pouze kontrolu, zda tato úvaha nevybočila ze zákonných mezí správního uvážení. Rozhodně tento přezkum neznámá, že se má soud věcí zabývat a nahradit rozhodnutí správního orgánu vlastní úvahou.
55. Proto i kdyby soud dospěl k závěru, že žalovaná v tomto mohla být mírnější a nemusela žalobci pozastavovat výkon advokacie, může rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit, jen kdyby dospěl k závěru, že volná úvaha žalované zcela vybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem, nebo byla vůči stěžovateli zneužita.
56. Soud dále ke znění tohoto ustanovení uvádí, že slovo „může“ nelze v tomto kontextu vnímat jako zcela volnou úvahu žalované ve smyslu „může, ale nemusí, jak se jí zlíbí“. Ze znění tohoto ustanovení zcela jasně vyplývá, že žalovaná má prostor pouze posuzovat, zda zde existuje ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie právě *skutečnostmi nasvědčujícími tomu, že byl takový trestný čin spáchán*. Pokud k takovému závěru dojde, pak výkon advokacie pozastavit musí.
57. Ust. § 9 odst. 2 písm. a) zákona uvádí dvě podmínky, kdy tak žalovaná může učinit. První je případ, kdy je na advokáta již podána obžaloba. Tady patří žalované úvaha pouze ohledně druhu této úmyslné trestné činnosti. Ačkoliv je z ustanovení zcela zřejmé, že podmínka ohrožení důvěry se vztahuje k části věty následující za slovem „anebo“, jak plyne rovněž z právní věty rozsudku zdejšího soudu ze dne 13. 10. 2016, č.j. 11 A 156/2014 – 59, dle osmého senátu nutno i první část věty vztáhnout k otázce důvěry v řádný výkon advokacie. Jinými slovy soud má za to, že pokud byl advokát již obžalován z úmyslného trestného činu, žalovaná se musí zabývat otázkou, nakolik se jedná o takový trestný čin, který důvěru v řádný výkon advokacie tímto advokátem narušuje. Pokud dojde k závěru, že ano, žalovaná musí takovému advokátovi výkon pozastavit. Jednalo-li by se sice o úmyslný trestný čin, ale takového druhu, u kterého by šlo dovodit, že důvěra v jeho řádný výkon zcela jistě nemůže být ohrožena, žalovaná má ze zákona možnost takovému advokátovi výkon nepozastavit, viz. komentář Zákon o advokacii, Wolters Kluwer Praha 2017 k tomuto ustanovení:

„Pokud představenstvo dojde k závěru, že podáním obžaloby apod. byla porušena důvěra v řádný výkon advokacie, pak pozastaví příslušnému advokátovi výkon advokacie na dobu do pravomocného skončení trestní věci.“

58. Obdobně nutno nahlížet i na větu za slovem „anebo“. Pokud dojde žalovaná k závěru, že skutečnosti *nasvědčující tomu, že byl takový trestný čin spáchán*, ohrožují důvěru v řádný výkon, tak komora advokátovi musí výkon pozastavit.
59. Soud se proto zaměřil na úvahu žalované ohledně „důvěry v řádný výkon advokacie tohoto advokáta“, s tím, že je na žalované, aby tento nejasný právní pojem naplnila. Soud pak má za to, že z rozhodnutí žalované je patrné, že toto slovní spojení vnímá v širším kontextu. Advokát totiž není obyčejný podnikatel, kterého jediným cílem je zisk. Advokát je členem stavovské organizace, která tuto činnost zaštiťuje, která je také určitým garantem etické úrovně a morální výše svých členů. Komora také z tohoto důvodu přijímá vlastní stavovské předpisy a etický kodex.
60. Jinými slovy soud úvahu žalované, že skutečnosti, pro které je žalobce stíhán, ohrožují důvěru široké veřejnosti v řádný výkon advokacie žalobcem, považuje za úvahu nevybočující ze zákonných mezí volné správní úvahy žalované dané ji tímto ustanovením.
61. Jak žalovaná uvedla, slovo důvěra nutno chápat ve všech svých možných aspektech. Nejedná se pouze o důvěru klientů žalobce, ale i o důvěru široké veřejnosti, v sobě zahrnující i důvěru ve skutečnost, že advokát zapsaný u žalované splňuje její etické normy.
62. Soud proto uvádí, že další skutečnosti, uváděné žalobcem, jako důvěra jeho současných klientů i žalované při zvolení do Kontrolní rady před zahájením trestního stíhání, ani to, jakým způsobem je prezentován v médiích, ani délka samotného trestního stíhání, nejsou pro posouzení věci podstatné. Soud proto neprováděl důkazy žalobcem navrhované.
63. Rovněž důsledek rozhodnutí na jeho možnost žít se v tomto rozhodování nemůže hrát roli, jelikož zákon s jejich posuzováním nikterak nepočítá, a jelikož takovým důsledkem zcela jistě trpí každý advokát, kterému byl pozastaven výkon advokacie. Proto soud rovněž nesouhlasí se žalobcem, že bylo nutné provést test proporcionality zvažující újmu advokáta, která nastane po pozastavení výkonu jeho činnosti a újmy veřejnosti, jejíž důvěra v řádný výkon byla ohrožena. Zákonné znění totiž presumuje, že byla-li ohrožena důvěra v další řádný výkon advokacie, je zcela namístě vystavit dotyčného advokáta této újmě.
64. Soud má za to, že úvaha žalované, že druhá podmínka pro pozastavení výkonu advokacie byla splněna, byla jednak přezkoumatelná a jednak zákonná. I tato žalobní námitka je tak nedůvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

65. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalované, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné nejsou důvodné. Soudu žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
66. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad

rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. února 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu